

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szczepaniec

w sprawie z powództwa S. sp. z o.o. w D.
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o wymierzenie kary pieniężnej,
na posiedzeniu niejawnym w dniu 24 lipca 2025 r. w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej
i Spraw Publicznych
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 21 maja 2024 r., VII AGa 722/23

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od S. sp. z o.o. w D. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia S. sp. z o.o. w D. do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 kwietnia 2022 r., znak: [...], Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej: „Prezes URE”) orzekł, że S. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D. (dalej: „skarżący”, „spółka”) nie przekazał w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i

wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiące: styczeń - grudzień 2018 r., styczeń, luty, marzec, kwiecień, czerwiec, lipiec, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2019 r., styczeń - październik 2020 r. do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

Wobec powyższego, za każdą z nieprawidłowości, tj. za każdy miesiąc, w którym skarżący nie złożył stosownego sprawozdania w odpowiednim terminie, Prezes URE wymierzył spółce karę pieniężną w wysokości po 10 000 zł, tj. łącznie 320 000 zł.

Wyrokiem z dnia 17 marca 2023 r., sygn. akt XVII AmE 63/23, Sąd Okręgowy w Warszawie zmienił zaskarżoną decyzję w punkcie 2 w ten sposób, że odstąpił od wymierzenia kary pieniężnej za miesiące: październik 2018 r., grudzień 2019 r., wrzesień 2020 r. i październik 2020 r. oraz oddalił odwołanie w pozostałym zakresie. Ponadto, Sąd I instancji zasądził od spółki na rzecz Prezesa URE zwrot kosztów zastępstwa procesowego. Od tego wyroku skarżący wywiódł apelację.

Wyrokiem z dnia 21 maja 2024 r., sygn. akt VII AGa 722/23, Sąd Apelacyjny w Warszawie odrzucił apelację co do punktu pierwszego wyroku, oddalił apelację w pozostałym zakresie oraz zasądził od spółki na rzecz Prezesa URE zwrot kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Pismem z dnia 5 września 2024 r. spółka złożyła skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie zaskarżając go częściowo w pkt II i III wyroku. Jako podstawę kasacyjną wskazano naruszenie przepisów prawa materialnego tj.: art. 43d ust. 1, art. 56 ust. 1 pkt 12b oraz art. 32d ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2024 r. poz. 266, dalej: „p.energ.”).

Skarżący na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na to, że w sprawie występują dwa istotne zagadnienia prawne dotyczące wykładni art. 43d ust. 1 p.energ. oraz art. 56 ust. 1 pkt 12b w zw. z art. 56 ust. 2h pkt 4 p.ener.

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie oraz o zasądzenie

od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego za postępowanie przed Sądem Najwyższym.

Prezes URE w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej oraz o zasądzenie od skarżącego na rzecz Prezesa URE kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika przy tym z oceny czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie istotnych zagadnień prawnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01). Wnoszący skargę kasacyjną, formułując dane zagadnienie prawne, powinien przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których

zagadnienie powstało, a samo zagadnienie powinno być ponadto „istotne” z uwagi na wagę przedstawionego przez skarżącego problemu interpretacyjnego dla systemu prawa. W art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi przy tym o zagadnienie prawne obejmujące poważną wątpliwość prawną, którego wyjaśnienie jest potrzebne dla ukierunkowania praktyki sądowej i rozstrzygnięcia sprawy, w której zagadnienie powstało (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z: 15 listopada 2017 r., III SK 13/17; 29 listopada 2017 r., I CSK 216/17). Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia występowania w sprawie (zob. postanowienia SN z: 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07; 26 września 2005 r., II PK 98/05; 10 maja 2019 r., I CSK 627/18).

Szczegółowa analiza skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie sformułował w prawidłowy sposób istotnego zagadnienia prawnego. Skarżący powinien sformułować to zagadnienie w sposób przyjęty przy zwracaniu się przez sąd powszechny z pytaniem prawnym do Sądu Najwyższego na podstawie art. 390 k.p.c., zawrzeć we wniosku pogłębiony wywód prawny uzasadniający zgłoszone wątpliwości, wykazać zasadność proponowanego sposobu ich rozstrzygnięcia, a także wadliwość rozwiązania przez Sąd drugiej instancji przedstawionego problemu prawnego w sposób rzutujący na wynik sprawy (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11; 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14 oraz 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14).

W przedmiotowej sprawie skarżący nie wskazał w *petitum* skargi, jakie istotne zagadnienie prawne występuje w sprawie. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej również nie sformulowano tego zagadnienia. W celu ustalenia na czym polegają zagadnienia prawne konieczne jest poszukiwanie zagadnienia w samym wywodzie jurydycznym co przeczy wymogom jakiemu powinno odpowiadać zagadnienie prawne. Powinno ono być sformułowane oraz wykazane za pomocą wyводу, a więc samo zagadnienie powinno być wyodrębnione od jego uzasadnienia. Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z:

20 października 2016 r., I PK 59/16; 10 marca 2016 r., II CSK 10/16; 26 lutego 2016 r., V CSK 518/15; 24 września 2015 r., II PK 27/15). Niedopuszczalne jest żeby Sąd Najwyższy sam miał formułować istotne zagadnienie prawne na podstawie przedstawionego wyводу jurydycznego.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej, nie znajdując też okoliczności, które obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu w ramach przedsądu.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 14 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1935 ze zm.).

M.L.